

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžf/66/2015
Identifikačné číslo spisu: 6014201062
Dátum vydania rozhodnutia: 26.07.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Kováčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:6014201062.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v právnej veci žalobcu: INVESTANO, s. r. o., so sídlom Podháj 57, 974 05 Banská Bystrica, zastúpeného advokátkou JUDr. Ing. Lindou Kovandovou, Ul. Janka Kráľa 1, 974 01 Banská Bystrica proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: 1100301/1/278181/2014/5002 zo dňa 16.06.2014 o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/163/2014-42 zo dňa 4. marca 2015 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/163/2014-42 zo dňa 4. marca 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutí daňových orgánov oboch stupňov, keď rozhodnutím I. st. správneho orgánu Daňového úradu v Banskej Bystrici č. 9601401/5/940519/2014/Maľ zo dňa 12.03.2014 bol žalobcovi za obdobie marec 2010 podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z.z. v znení neskorších predpisov vyrubený rozdiel dane v sume 47,50 Eur. Rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu bolo v podstate odôvodnené tým, že správca dane vykonal u daňového subjektu kontrolu DPH za zdaňovacie obdobie marec 2010 na základe podnetu orgánov činných v trestnom konaní (ďalej len „OČTK“). Za podstatnú vec v danom prípade považoval krajský súd vyriešenie otázky, či odpočítanie DPH z faktúry int. č. R. (č. XXXXXX/INV) zo dňa 30.03.2010 od dodávateľa TALCO SLOVAKIA, s. r. o., Majerská cesta 49, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 009 849, DIČ: 2020423867, IČ DPH: SK2020423867 (dodávateľ TALCO SLOVAKIA, s. r. o.), základ dane 200,00 Eur, 19 % DPH 47,50 Eur, celkom 247,50 Eur, ktorú dodávateľ (TALCO SLOVAKIA, s. r. o.) fakturoval odberateľovi - žalobcovi (INVESTANO, s. r. o., Podháj 57, Banská

Bystrica, IČO: 44 361 769) - „Poradenské služby pri odovzdávaní agendy združenia podnikateľov TANO GRUPPO, Banská Bystrica - agenda patentov č. XXXXXX reg. na ÚPV SR a č. XXXXXX reg. na ÚPV ČR“, bolo v súlade so zákonom. Predmetom faktúry int. č. D-X/III/XX (č. XXXXXX/INV) zo dňa 30.03.2010 boli „Poradenské služby pri odovzdávaní agendy združenia podnikateľov TANO GRUPPO, Banská Bystrica - agenda patentov č. XXXXXX reg. na ÚPV SR a č. XXXXXX reg. na ÚPV ČR.“ V ďalšom podaní žalobcu zo dňa 05.08.2013 žalobca alternatívne uviedol, že poradenské služby spočívali najmä v zmapovaní skutkového stavu spolupráce s českým občanom Ing. B. a odovzdanie informácií o možnostiach ďalšej spolupráce daňového subjektu, resp. účastníkov združenia podnikateľov TANO GRUPPO pri získavaní potencionálneho investora na vybudovanie prevádzky na úpravu mastenca.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že dôkazné bremeno o poskytnutí poradenských služieb pri odovzdávaní agendy združenia podnikateľov TANO GRUPPO, Banská Bystrica je na žalobcovi. Žalobca toto dôkazné bremeno neunesol. Žalobca nepreukázal, že skutočne došlo k poskytnutiu predmetných poradenských služieb. Samotná faktúra, ktorá dokonca nebola uhradená, nemôže byť postačujúca na preukázanie poskytnutia poradenských služieb. Pochybnosti o skutočnom poskytnutí poradenských služieb vyvoláva aj skutočnosť, že kým predmetom faktúry zo dňa 30.03.2010 boli „Poradenské služby pri odovzdávaní agendy združenia podnikateľov TANO GRUPPO, Banská Bystrica - agenda patentov, v podaní zo dňa 05.08.2013 žalobca už alternatívne uvádza, že poradenské služby spočívali najmä v zmapovaní skutkového stavu spolupráce s českým občanom Ing. B. o odovzdaní informácií o možnostiach ďalšej spolupráce daňového subjektu, resp. účastníkov združenia podnikateľov TANO GRUPPO pri získavaní potencionálneho investora na vybudovanie prevádzky na úpravu mastenca. Prípravné práce na budúcu ekonomickú činnosť by mohli byť považované za práce slúžiace aj na odpočítanie DPH za predpokladu, že by sa ekonomická činnosť (hospodárska činnosť) skutočne aj realizovala a nezastavila by sa už v počiatočnom štádiu zisťovania podmienok pre možnú spoluprácu.

Krajský súd mal za to, že pokiaľ žalobca namietal, že podľa § 79 zákona o DPH mal správca dane vrátiť daňový preplatok alebo začať daňovú kontrolu do 30 dní od podania daňového priznania k DPH za nasledujúce zdaňovacie obdobie a že daňový orgán takto nepostupoval, daňovú kontrolu v lehote 30 dní od podania daňového priznania nenariadil a daňová kontrola začala až na podnet OČTK, tak k tomu krajský súd uviedol, že o vrátení daňového preplatku sa rozhodovalo v konaní vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 23S/89/2011 a z pripojeného rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/89/2011-39 zo dňa 15.02.2012, ktorý bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžf/36/2012 mal preukázané, že ohľadom žiadosti žalobcu o vrátení daňového preplatku bolo rozhodované v uvedenom konaní a žalobca bol v tomto konaní úspešný. Nedodržanie lehoty na vrátenie daňového preplatku nie je v predmetnej veci takou vadou, ktorá by mala mať za následok zrušenie napadnutého rozhodnutia.

Krajský súd poukázal na to, že pokiaľ žalobca odkazoval v písomnom odvolaní proti rozhodnutiu I. st. správneho orgánu na vyjadrenie žalobcu zo dňa 09.01.2014 k zisteniam uvedených v protokole z daňovej kontroly zo dňa 04.12.2013, krajský súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že odkaz na vyjadrenie žalobcu zo dňa 09.01.2014 spĺňal aj náležitosti potrebné k podanému odvolaniu proti rozhodnutiu I. st. správneho orgánu. Je zrejmé, že písomné vyjadrenie zo dňa 09.01.2014 smerovalo k protokolu o daňovej kontrole zo dňa 04.12.2013, kým odvolanie smerovalo proti rozhodnutiu I. st. správneho orgánu zo dňa 12.03.2014, čo z časového hľadiska, ale aj z náležitostí, ktoré má obsahovať odvolanie, nemožno brať za právne relevantné. Pokiaľ ide o ústne pojednávanie zo dňa 31.01.2014, splnomocnenému zástupcovi žalobcu bola daná možnosť prerokovania pripomienok a dôkazov; túto možnosť nevyužil. V dôvodoch tohto rozhodnutia bolo už spomínané, že pokiaľ išlo o prípravné práce so spoločnosťou KEYWEST, s. r. o. (Ing. B.) a spolupráca s vietnamským veľkopodnikateľom, tieto konzultácie nevedli k nejakej hospodárskej činnosti, preto ani výsluch Ing. B. by v konečnom dôsledku nič nezmenil na tom, že konzultácie nevedli k žiadnej hospodárskej činnosti a nie je možné ich považovať za také poradenské služby, ktoré by v konečnom dôsledku viedli k nejakému hospodárskemu cieľu. Okrem toho žalobca najskôr tvrdil, že predmetom faktúry zo dňa 30.03.2010 boli „Poradenské

služby pri odovzdávaní agendy združenia podnikateľov TANO GRUPPO" a až v podaní zo dňa 05.08.2013 uviedol, že poradenské služby spočívali najmä v mapovaní skutkového stavu spolupráce s českým občanom Ing. B.. Vzhľadom na uvedené dôvody krajský súd po preskúmaní veci a postupu správnych orgánov dospel k záveru, že neboli zistené také vady rozhodnutia a postupu, ktoré by mali mať za následok zrušenie napadnutého rozhodnutia a preto žalobu zamietol. Žalobcovi nepriznal náhradu trov konania, pretože bol v konaní neúspešný.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal, aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu zmenil, rozhodnutie žalovaného zrušil, vec vrátil žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie a priznal žalobcovi náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia, alternatívne žiadal, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. V súvislosti s vymedzením pojmu poskytovanie služieb poukázal na to, že o poskytnutie služby, ktorá je zdaniteľným plnením ide v tom prípade, ak existuje právny vzťah medzi poskytovateľom služby a prijímateľom služby, ktorý sa realizuje za určitú protihodnotu. To, že potrebný právny vzťah existuje, napríklad v ústnej forme, t.j. že služba je poskytnutá v ústnej forme, nespôsobuje automaticky jeho neexistenciu. Žalobca ďalej tvrdil, že právny vzťah, ktorého výsledkom bola predmetná faktúra, existoval a pokiaľ správca dane mal o jeho existencii nejakú pochybnosť, bol v rámci vnútroštátnych pravidiel dokazovania dokonca povinný vypočítať vo veci navrhnutých svedkov, lebo išlo o svedeckú výpoveď zásadného významu. Ak ale správca dane dôkaz nevykonal a po vecnej stránke plnenie nepreveril, tak toto nemožno pripisovať v neprospech žalobcu. Daňový subjekt je zaťažený dôkazným bremenom na ten druh a obsah transakcie, ktorú deklaroval v príslušnom daňovom priznaní. Daňový subjekt - žalobca podľa vlastného tvrdenia v odvolaní vyčerpá po vecnej aj formálnej stránke svoje dôkazné bremeno, disponoval existenciou materiálneho plnenia a mal aj faktúru zodpovedajúcu plneniu. Keďže išlo o poradenské služby, tieto mohol potvrdiť svedok, ktorého však správca dane odmietol vypočítať a to napriek tomu, že išlo o jediný možný spôsob ako plnenie potvrdiť. Správca dane tak vytvoril dôkaznú núdzu, a teda bol to práve správca dane, na ktorého sa dôkazné bremeno presunulo v okamihu tvrdenia opaku. Ďalšia polemika žalobcu v odvolaní sa niesla v okruhu opakovaných dôvodov, uvedených v odvolaní proti rozhodnutiu správcu dane a v žalobe v predmetnej veci.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že sa stotožňuje so závermi krajského súdu, uvedenými v napadnutom rozsudku.

Dňom 1.7.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len SSP), ktorý upravuje v § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov (§ 492 ods. 2 SSP). V súlade s uvedenými prechodnými ustanoveniami najvyšší súd v danej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania, podľa § 250ja ods.2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods.1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu

stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 1 a 2, § 246c ods. 1 prvá veta OSP).

Najvyšší súd v danej veci z obsahu súdneho spisu zistil, že krajský súd sa náležite a v súlade so zákonom vypořiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu ako i tvrdeniami žalovaného a dal odpoveď na výklad a aplikáciu použitých zákonných ustanovení v napadnutých rozhodnutiach správnych orgánov oboch stupňov ako i na právne posúdenie veci žalovaným.

Najvyšší súd sa preto v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi rozhodnutia krajského súdu tak, ako ich krajský súd uviedol v napadnutom rozsudku. Najvyšší súd sa nestotožnil s dôvodmi odvolania, najmä pokiaľ žalobca tvrdil, že správca dane si nežadovával dostatok skutkových podkladov pre právny záver, vyslovený v rozhodnutí. Naopak, najvyšší súd sa stotožnil so záverom, vysloveným v napadnutom rozsudku, že žalobcovi sa v priebehu daňového konania nepodarilo preukázať poskytnutie poradenských služieb, pričom dokazovanie navrhnuté žalobcom by nemohlo nič zmeniť na závere, že konzultácie nevedli k hospodárskej činnosti a nebolo možné považovať ich za také poradenské služby, dôsledkom ktorých by bol nejaký hospodársky výsledok. Po preskúmaní predloženého spisového materiálu dospel najvyšší súd k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a náležite sa vypořiadal s relevantnými námietkami žalobcu. Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybnil napadnutý rozsudok krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Dôvody odvolania boli obdobou žalobných dôvodov, s ktorými sa náležite vypořiadal krajský súd.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto s poukazom na uvedené dôvody ako aj na všetky individuálne okolnosti daného prípadu napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 druhá veta a § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. ods. 1 a § 250k ods. 1 OSP. Neúspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal a žalovanému náhrada trov odvolacieho konania neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.